

Hồi thứ 68

Cuộc tranh giành bốn chiếc Ngọc bội

Tên võ quan nhị phẩm nói lớn :

- Bốn vị lão sư đây kiến thức và đờm lược hơn người, đều là những bậc đáng kính và đáng phục. Nếu vị lão sư nào tự tin bản lãnh cao hơn bất cứ ai trong bốn vị này thì xin ra khiêu chiến. Bằng không còn ai khiêu chiến thì Nhị lang quyền, Yến thanh quyền, Côn Luân Dao và Túy Bát Tiên được dự vào hàng Ngọc Long bát môn.

Một người ở mé đông bước ra nói :

- Tiểu nhân là Chu Long muốn gặp Thiên Lý Độc Hành Âu Dương lão sư. Người này khắp mình da thịt lằn lên, thân hình thấp lùn mà có dáng kiêu dũng, coi tương tự như con bò mộng.

Hồ Phi không quen biết những nhân vật võ lâm này, nhưng được nghe lão già bên cạnh giải đáp. May ở chỗ lão biết nhiều hiểu rộng mà lão biết điều gì là nói ra ngay.

Bây giờ lão lại nói :

- Chu lão sư đây là chưởng môn Na Tra quyền, mà lại là Tổng tiêu đầu Hưng Long tiêu cục ở Phủ Đại Đồng tỉnh Sơn Tây. Nghe nói Âu Dương Công Chính cướp tiêu của y, thành ra hai người có chuyện xích mích. Lão phu xem chừng Chu lão sư chú ý không nhất định ở cái chén Ngọc Long.

Hồ Phi nghĩ thầm :

- Những mối ân oán trong võ lâm cực kỳ phức tạp. Tỷ như mình đây đến tham dự đại hội chỉ vì tên ác tặc Phụng Thiên Nam, thì giữa các môn phái kết thành cừu hận với nhau đã mấy trăm năm cũng không phải ít.

Nghĩ tới đây chàng không khỏi liếc mắt ngó Phụng Thiên Nam, thấy tay hấn không ngớt chuyển động trái thiết đảm, còn thần sắc tỏ ra rất bình tĩnh.

Hồ Phi đại náo Phúc phủ hai đêm liền, Phụng Thiên Nam mười phần chắc chín chàng đã trốn khỏi Bắc Kinh mà cao chạy xa bay. Hấn có ngờ đâu chàng là người anh hùng gan dạ vẫn trà trộn trong cuộc đại hội chưởng môn, là nơi đậm rồng hang cọp ?

Chu Long ra khiêu chiến, Âu Dương Công Chính cười khà khà hỏi :

- Chu tổng tiêu đầu ! Gần đây làm ăn phát tài, buôn bán thịnh vượng chứ ?

Năm trước Chu Long bảo vệ món tiêu ngân trên năm vạn lượng bạc bị lão cướp mất, phải bồi thường đến khuynh gia bại sản. Tiền của gom góp mấy

chục năm nhất đán hết sạch thì trách nào hấn chẳng căm hận đến thấu xương ? Hấn không nói năng gì cả, ra chiêu "Song phách song chàng" đánh liền.

Âu Dương Công Chính đáp lại bằng chiêu "Thoát ngoa chuyện thản" trong Yến Thanh quyền. Hai người khai diễn cuộc đấu khốc liệt.

Chu Long hơn về mặt sức mạnh, chiêu thức trầm trọng, hạ bàn vungx chãi. Âu Dương Công Chính sở trường về quyền chiêu linh động, thân pháp nhẹ nhàng.

Chu Long chuyên nội công, thấy địch nhân đánh tới cũng không né tránh. Đầu vai và trước ngực hấn liên tiếp trúng ba quyền. Hấn đằng hắng một tiếng, đột nhiên vung quyền đánh vào một cái giáng xuống. Đó là chiêu Nghinh phong đả trong Na Tra quyền.

Âu Dương Công Chính bật cười né tránh, đồng thời phóng cước đá vào đùi đối phương.

Chu Long sử thân pháp "Thượng bối đại tam phách" lăn mình dưới đất rồi lại đứng lên.

Hai người qua lại bốn năm chục chiêu, Chu Long đã bị trúng hơn chục chiêu quyền cước. Bây giờ không kịp đề phòng, mũi trúng một quyền đổ máu tươi ra ướt cả vạt áo.

Âu Dương Công Chính cười nói :

- Chu lão sư ! Bất quá ta chỉ cướp tiêu ngân của lão sư chứ không đoạt lệnh thê. Ta tưởng chưa chạm vào mối thù giết cha cướp vợ là chuyện tâm thường không đáng kể.

Chu Long chẳng nói nửa lời nhảy xổ lại đánh nữa.

Âu Dương Công Chính trở khinh công trác tuyệt, né tránh dễ dàng. Miệng lão không ngớt thốt ra những lời khinh bạc, cố ý chọc giận đối phương.

Cuộc chiến đang hăng, Chu Long lại bị trúng một cước vào giữa bụng. Tay trái hấn ôm bụng, vẻ mặt cực kỳ đau khổ. Đột nhiên tay mặt hấn ra chiêu "Kim câu quải ngọc" tiến thêm một bước phóng đòn "một già là" đánh trúng ngực địch nhân.

Bỗng nghe một tiếng rắc vang lên, Âu Dương Công Chính bị gãy mấy rễ xương sườn. Người hấn lão đảo, miệng phun máu tươi.

Lão biết Chu Long căm hận thấu xương, bây giờ thắng được một chiêu, tất hạ độc thủ nữa mà lão không còn sức kháng cự. Lão đành gắng gượng nhìn đau lạng người lùi lại nhăn nhó cười nói :

- Lão sư thắng rồi...

Chu Long muốn truy kích nữa, nhưng Thang Bái lên tiếng :

- Chu lão sư ! Phân thắng bại rồi, không được động thủ nữa, mời lão sư ngồi đây.

Chu Long nghe Cam Lâm Huệ Thất tình Thang Bái tuyên bố, không dám phản kháng, liền chấp tay đáp :

- Tiểu nhân không dám tranh đoạt Ngọc Long bôi.

Rồi hán trở về chỗ ngồi.

Phần đông bọn võ sư còn kém Âu Dương Công Chính. Bọn họ thấy Chu Long khổ chiến thắng trận liền tới tấp đến hỏi han.

ÂU Dương Công Chính đây vẻ thẹn thùng, mà không dám bỏ về. Lão tự biết mình rất nhiều cừu nhân mà lúc này lão bị trọng thương, nếu ra khỏi Phúc phủ là bị người theo sau hạ sát. Lão liền lấy thuốc trị thương hòa với rượu uống, gắng gượng nhìn đau ngồi không nhúc nhích. Khách bàng quan đưa tới trào phúng, lão lờ đi như không nghe tiếng.

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Chu Long coi bề ngoài có vẻ chất phác mà thật ra rất thông minh, tự biết bản lĩnh mình quyết chẳng thể đoạt được Ngọc Long bôi. Hán chiến thắng rồi rút lui ngay để bảo toàn danh dự. Na Tra Quyền tuy không được liệt vào hàng Ngọc Long bát môn nhưng những bạn hữu giang hồ chẳng ai dám coi thường.

Thang Bái cất tiếng hỏi :

- Chu lão sư chí không ở chén ngọc, vậy mời vị lão sư nào lên đây ngồi.

Chiếc ghế trống này không đánh mà được đỡ tồn một phen khí lực. Hai hán tử muốn chiêm tiện nghi từ hai bên tả hữu chạy tới. Khoảng cách tương tự nhau, ai nhanh chân là được.

Không ngờ cả hai người đều hấp tấp chạy đến trước ghế, hai vai đụng nhau, mỗi người lùi lại hai bước.

Giữa lúc ấy nghe đánh vù một tiếng, một người trong đám đông giang hai tay nhảy vọt tới như con chim khổng lồ nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Hán vọt ra sau mà đến trước hai hán tử kia. Kinh công này quả đáng ca ngợi. Mọi người reo hò như sấm vang.

Hai hán tử đụng nhau thấy có người đoạt mất ghế ngồi liền ngửa mặt lên nhìn, đều bật tiếng la :

- ủa ! Lão đấy ư ?

Hai người liền xông tới đánh. Người ngồi trên ghế không đứng dậy, vung chân trái đá vào hán tử mé tả lăn long lóc. Lão vươn tay chụp cổ áo hán tử mé hữu xoay một vòng rồi liệng ra.

Người lão vẫn ngồi yên trên ghế mà hạ luôn hai địch nhân. Quân hào đều kinh hãi lắm lắm :

- Bản lĩnh người này quả nhiên lợi hại.

An đề đốc không hiểu tên họ, liền tiến lại hỏi :

- Tôn tính đại danh các hạ là gì, làm chương môn phái nào ?

Người kia chưa kịp trả lời đã thấy hai hán tử vừa rồi lồm cồm đứng dậy, miệng thét be be, buông lời thóa mạ bằng những câu ô uế rồi vung quyền đánh tới.

Theo những lời quát tháo, thóa mạ của hai hán tử thì dường như người kia chỉ muốn trêu chọc hai gã mà đã đủ làm chúng đau khổ rồi.

Người này dùng cách tá lực đả lực, tay trái đẩy vào sau lưng hán tử bên trái. Chân phải vung đá vào đít hán tử phía trước. May mà chúng biến thế mau lẹ không thì đã đập đầu vào nhau đến ngất xỉu. Chúng không chờ đụng đầu vào nhau đã giơ hai tay đón đỡ, nhưng thế đẩy mạnh quá, cả hai không đứng vững đều ngã lăn ra.

Hán tử mé tả la lên :

- Tê lão nhị ! Món nợ giữa chúng ta ngày sau sẽ tính. Bữa nay chúng ta hãy chung lưng liệu lý tên kia rồi sẽ liệu.

Hán tử mé hữu đáp :

- Phải lắm !

Chúng nhảy vọt lên, rút thanh truy thủ ở sau lưng ra.

Hồ Phi lại nghe lão già bên cạnh thở dài và nói :

- Phiên Giang Kiêu ở áp Hình môn chết đi để lại hai gã đệ tử chẳng ra gì.

Hồ Phi thấy hán tướng mạo hoạt kê, lại nghe lão già giải thích chàng không nhìn được, đến bên chấp tay hỏi :

- Xin hỏi tiên bối : Hai vị đó ở áp Hình môn ư ?

Lão già cười hỏi lại :

- Các hạ lạ mặt quá nhỉ ! XIN hỏi tôn tính đại danh ?

Hồ Phi chưa kịp đáp, Thái Uy đã đứng dậy nói :

- Để tại hạ giới thiệu hai vị. Vị này là chương môn mới nhậm chức ở tệ môn, danh huý là Trình Linh Hồ lão sư. Vị này là Quách Ngọc Đường lão gia, chương môn Tiên Thiên Quyền. Xin hai vị thân cận nhau đi.

Quách Ngọc Đường đã biết Thái Uy là nhân tài ở Hoa Quyền môn. Hoa Quyền môn là một phái lớn về Bắc phương quyền, nên lão nảy lòng cung kính Hồ Phi. Lão vội đứng dậy mời ngồi.

Lai lịch Tiên Thiên quyền rất cổ kính. Phái này sáng lập từ thời nhà Đường, nhưng các vị quyền sư bao nhiêu đời truyền thụ kỹ thuật đều lưu lại chiêu số. Trải hơn ngàn năm không nảy ra bậc anh kiệt siêu quần. Vì thế mà đến đời nhà Thanh đi vào chỗ suy vi.

Quách Ngọc Đường tự biết mình bản lĩnh không đủ tranh thắng với những cao thủ danh gia, cũng không có ý tranh đoạt ngự bôi, nên trong lòng bình thản ngồi một bên uống rượu coi cuộc tử đấu. Lúc này Hồ Phi hỏi tới, lão đáp :

- áp Hình quyền bộ dạng có điều cổ quái, nhưng mã bộ thấp, hạ bàn vững. Công phu trên mặt nước lại càng tuyệt diệu. Ngày trước Phiên Giang Phù chết rồi để lại hai tên đệ tử. Gã cầm truy thủ tên gọi Tê Bá Tiến. Gã cầm phá giáp trùy tên gọi Trần Cao Ba. Hai gã tranh nhau chức chương môn đã mười năm, chẳng ai chịu ai. Lần này Phúc đại soái mời chương môn các phái đến phó hội, hai anh em tên mặt dày cùng tới cả.

Hồ Phi mỉm cười nghĩ bụng :

- Trên chốn giang hồ chẳng điều cổ quái gì không có.

Tề Bá Tiên và Trần Cao Bá đều cầm khí giới ngấn chia hai bên tiến vào.

Người kia ngồi trên ghế vẫn không đứng dậy, cất tiếng thóa mạ :

- Những đồ vô dụng kia ! ở Lan Châu ta đã bảo các người đừng đến Bắc Kinh mà các người sao vẫn vác mặt tới. ?

Mọi người thấy lão đeo cặp kính đen rất lớn, tay cầm cái điếu nhỏ, hút thuốc lờo sòng sọc. Trên môi để hai túp râu chuột màu vàng. Tuổi lão ước ngoài năm chục.

An đề đốc hỏi tên họ cùng môn phái mấy lần, lão vẫn chẳng lý gì đến. Hồ Phi thấy chân tay lão đặc biệt, tùy tiện đánh bên này đá bên kia, hóa giải dễ dàng những chiêu số của hai gã Tề, Trần. Bản lĩnh lão dường như không cao thâm lắm, nhưng chiêu thức cực kỳ quái dị. Hồ Phi liền hỏi Quách Ngọc Đường :

- Quách lão sư ! Vị tiên bối này là ai ?

Quách Ngọc Đường chau mày đáp :

- Cái đó ... cái đó ..

Có lẽ lão không quen biết, nhưng lão đã tự thẹn võ công không bằng người, bây giờ không biết lai lịch người khác lại càng thêm thẹn.

Bỗng nghe lão kia ngồi hút thuốc cất tiếng thóa mạ :

- Quân hạ lưu tiểu bối ! Nếu ta không nể mặt người anh em đã quá cố là Phiên Giang Phù, thì chẳng thêm lý gì đến các người. Hỡi ơi ! Phiên Giang Phù nổi tiếng anh hùng một thời mà đồ đệ lại ham công danh lợi lộc, trà trộn vào chỗ nước đục này. Các người có về hay không ?

Trần Cao Bá phóng trừu đâm tới, quát lên :

- Sư phụ ta làm gì có hạng bằng hữu thối tha như lão ? Ta làm môn hạ sư phụ đã năm sáu năm, chưa từng thấy lão khốn kiếp lần nào.

Lão già lại quát mắng :

- Phiên giang Phù là bạn nối khố với ta từ thuở nhỏ, mi biết gì mà dám nói láo ?

Đột nhiên lão vung tay trái đánh gã một cái bạt tay.

Lúc này Tề Bá Tiên tấn công mé hữu, lão già lại co chân đá trúng mặt gã, quát mắng :

- Sư phụ mi chết rồi, ta phải thay y giáo huấn bọn mi.

Quần hùng trong đại sảnh thấy ba người tử đấu một cách hoạt kê không khỏi bật cười. Nhưng Tề Bá Tiên và Trần Cao Ba bản tính ngu độn. Ai cũng thấy chúng không phải là đối thủ của lão già mà chúng vẫn giằng co hoài.

Lão già lại nói :

- Phúc đại soái kêu bọn mi đến, mi tưởng là vì hảo tâm chăng ? Ý muốn kêu gọi cho bọn mi tàn sát lẫn nhau vì mấy cái chung đựng nước tiểu không đủ mà đánh nhau kẻ sống người chết.

Lão nói câu này hiển nhiên để giáo huấn hai gã Tề, Trần nhưng thanh âm vang dội khiến những người trong đại sảnh ai cũng nghe rõ.

Hồ Phi lẩm nhẩm gật đầu nhĩ bụng :

- Vị tiên bối này quả là người có kiến thức, song phải lớn mật lắm mới dám nói vậy.

Quả nhiên An đề đốc nghe lão nói mấy câu không nhịn được liền quát hỏi :

- Người là ai mà dám đến đây hồ ngôn loạn ngữ để phá quấy ?

Đó là hần còn nể mặt quần hùng, coi lão là một tân khách được mời đến, không thì đã đánh lão một cái bạt tay rồi.

Lão già tóet miệng cười hỏi :

- Ta giáo huấn hai tên hậu bối của ta, can gì đến các hạ ?

Lão vung cái tẩu hút thuốc bào bạt ra hai tiếng choang choang đánh rớt thanh truy thủ và cây phá trùy trong tay hai gã Tề, Trần.

Lão lại cài cái tẩu sau lưng, tay mặt kéo tai Tề Bá Tiến, tay trái kéo tai Trần Cao Ba lôi đi.

Lạ thay ! Hai gã riu riu tuân theo không dám nói gì, chỉ mím môi, nhắm mắt nhin đau, vẻ mặt rất tức cười.

Nguyên lão già kia đã dùng ngón cái và ngón trỏ nắm trái tai, còn ba ngón chĩa ra điểm vào huyết Nhược giang và Phong phú khiến chân tay chúng mềm nhũn không thể kháng cự được nữa.

Hồ Phi định bụng :

- Vị tiên bối này trông rõ sự việc, võ công lại cao cường. Mai hậu ta gặp dịp nên cùng lão kết bạn. Hai gã Tề, Trần mà được lão điều giáo trong mười năm, tương lai cũng có thể tự lập trong võ lâm.

An đề đốc thóa mạ :

- Quân khốn kiếp đến đại soái phủ gây rắc rối, chắc là hần không muốn sống nữa...

Đột nhiên nghe đánh "bốp" một tiếng, một miếng thịt từ trong đám đông bay ra tống vào miệng An đề đốc. Hần khiếp sợ nuốt ực vào bụng, trợn mắt há miệng không nói được nữa. Tuy rằng lưỡi hần đã chạm vào mà không rõ là cái gì, cũng chẳng hiểu vật đó có chất độc không .

Chiêu này ai cũng thấy rõ. An đề đốc lộ vẻ hoang mang rồi không dám thóa mạ nữa. Dĩ nhiên chẳng ai hiểu miếng thịt đó do nhân vật nào đã liệng ra.

Thang Bái ngồi sau lưng An đề đốc nên cũng không nhìn thấy miếng thịt bay vào miệng hần. Lão nói :

- ở chốn sơn lâm thì chẳng thiếu gì kẻ sĩ ản dật. Vị tiên bối này khí phách thanh cao, không muốn đi vào hàng ngũ phàm tục như chúng ta. Cỗ ghế còn bỏ trống này cần mời vị lão sư khác ngồi vào.

Trong đám đông có người hô :

- Để đấy cho tại hạ !

Quần hào chỉ nghe tiếng chứ không thấy người. Sau một lúc, một người lùn từ giữa đám đông đi ra. Người này cao không tới ba thước, mặt đầy râu dâm tua tủa, tướng mạo rất hung dữ.

Bọn võ sư trẻ tuổi thấy hấn lùn tịt, thân hình cổ quái, không nhip được phải bật cười.

Người lùn quay lại trợn mắt lên nhìn, nhãn quang của hấn lấp loáng trông rất oai nghiêm, mọi người không dám cười nữa.

Lão lùn đi đến trước mặt chưởng môn Nhị Lang Quyền là Hoàng Hy Tiết, ngấm nghĩa lão từ đầu xuống chân.

Hoàng Hy Tiết ngồi trên ghế như pho tượng sắt. Lão cao hơn lão lùn nửa cái đầu.

Lão lùn ngấm đối phương từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên nhưng không nói gì.

Hoàng Hy Tiết hỏi :

- Nhòm gì vậy ? Muốn tỉ thí với ta chăng ?

Lão lùn dặng háng một tiếng đi quang ra sau lưng dãy ghế để ngấm sau gáy lão họ Hoàng.

Hoàng Hy Tiết sợ lão lùn ám toán liền quay đầu lại. Lão lùn lại quanh ra phía trước và vắn ngoạo đầu ngoạo cổ nhìn không chớp mắt.

Bồng nghe An đề đốc lên tiếng :

- Vị này là Tôn Hùng lão sư, chưởng môn Địa Đường quyền ở Thiểm Tây.

Hoàng Hy Tiết bị lão dòm ngó hoài, tức mình đứng phắt dậy hỏi :

- Tôn lão sư ! Tại hạ muốn lãnh giáo mấy tuyệt chiêu Địa đường quyền của lão sư.

Ngờ đâu Tôn Hùng chỉ hai chân xuống, tung mình lên hạ đít ngồi vào cái ghế bỏ trống bên cạnh.

Hoàng Hy Tiết cười khàn khạch nói :

- Lão sư không muốn qua lại chiêu thức với tại hạ càng hay.

Rồi lão lại ngồi xuống.

Tôn Hùng lại nhảy vọt ra khỏi ghế đến trước Hoàng Hy Tiết ngoạo cái đầu như trái dưa nhòm tả ngó hữu vào mặt Hoàng Hy Tiết.

Hoàng Hy Tiết tức giận hỏi :

- Người nhìn gì vậy ?

Tôn Hùng hỏi lại :

- Vừa rồi lúc uống rượu sao lão ngó ta một cái rồi nổi lên tràng cười ? Phải chăng lão cười ta thân hình bé nhỏ thấp lùn ?

Hoàng Hy Tiết vừa cười vừa hỏi lại :

- Thân hình lão thấp lùn bé nhỏ thì có can hệ gì đến ta ?

Tôn Hùng cả giận quát :

- Lão lại muốn chiếm phần tiện nghi của ta rồi.

Hoàng Hy Tiết lấy làm kỳ hỏi :

- Ô hay ! Ta đã làm gì mà chiếm phần tiện nghi của lão?

Tôn Hùng đáp :

- Lão bảo ta thân hình bé nhỏ thấp lùn không liên can gì đến lão ư ? Ha ha ! Trời sinh ra lão gia thấp lùn bé nhỏ thì có liên can chi đến lão, lão có phải là cha của lão gia đâu mà rắc rối ?

Câu này vừa nói ra, lập tức người trong đại sảnh phá lên cười rộ.

Phúc Khang An đang uống trà không nhìn được, cũng cười đến phun cả nước ra.

Trình Linh Tố phục xuống bàn ôm bụng mà cười.

Hồ Phi sợ cười lớn khiến hàm râu giả rơi ra nên phải ráng nhịn.

Hoàng Hy Tiết cười đáp :

- Không dám ! Không dám ! Con lão phu còn tuấn tú hơn Tôn lão sư nhiều.

Tôn Hùng không nói gì vung quyền đánh vào bụng dưới Hoàng Hy Tiết.

Hoàng Hy Tiết đã đề phòng trước, tuy người lão to lớn mà cử động rất nhanh nhẹn. Lão nhảy vọt sang một bên.

Một tiếng "rắc" vang lên. Thoi quyền của Tôn Hùng đánh xuống ghé gãy thành từng mảnh.

Thoi quyền đánh xuống, quần hùng trong đại sảnh lập tức ngưng tiếng cười. Mọi người thấy lão tuy hình thù xấu xa, ăn nói tức cười nhưng thần lực khủng khiếp, không ai dám coi thường lão nữa.

Tôn Hùng giáng thoi quyền không trúng đối phương, liền ngửa người về phía sau phóng chân đá Hoàng Hy Tiết.

Hoàng Hy Tiết co chân trái đứng thành thế Kim kê độc lập, trả lại một chiêu "Đả bát thức đóa tử cước."

Tôn Hùng lăn mình dưới đất sử dụng Địa đường quyền, phóng cả chân tay ra đánh vập hạ tam lộ đối phương.

Hoàng Hy Tiết sử mấy chiêu "Tảo đường thoái", "Thoái độ khóa hổ thế", "Khiêu tiến bộ", gồm cả thế công lẫn thế thủ. Nhưng Nhị Lang quyền của lão sở trường về quyền chứ không phải về cước pháp. Nếu đấu với người thường, lão sử những tuyệt kỹ "Nhị Lang đảm sơn", "Cái mã tam quyền" thì địch nhân khó mà chống trả nổi. Còn về cước pháp, lão cũng luyện "Oa tâm thoái", "Liêu âm thoái", chỉ dùng để đá vào thượng bàn đối phương. Hiện giờ gặp phải Tôn Hùng lăn mình xuống đất thành ra bao nhiêu công phu tinh thực biến thành anh hùng không đất dụng võ, chẳng những quyền chưởng không đánh tới, chân đá cũng thành vô dụng. Lão đành nhảy nhót xung quanh để né tránh.

Chẳng mấy chốc lão bị Tôn Hùng đá trúng mấy cước vào khuỷu chân. Lão vừa đau vừa tê chồn thì hai chân Tôn Hùng xoắn lại. Lão đứng không vững té xuống đất.

Tôn Hùng tung mình nhảy xổ lại. Ngờ đâu Hoàng Hy Tiết ngã lăn ra rồi vẫn còn dất phóng quyền đánh "binh" một tiếng trúng vào vai địch nhân hất Tôn Hùng ra xa hơn trượng.

Tôn Hùng lại tấn công. Hoàng Hy Tiết quỳ chân dưới đất, tả chưởng hữu quyền đồng thời đánh ra, khiến Tôn Hùng phải nghiêng mình lăn đi.

Hai người chiến đấu thấp là là mặt đất, Những tiếng "bình bình" vang lên không ngắt. Cả hai đều trúng đòn, nhưng hai nhân vật này thịt bắp da dầy, đủ sức chịu đựng. Kẻ trúng quyền người trúng cước, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Tỷ đấu cách này Tôn Hùng thấy không chiếm được phần tiện nghi, nhưng đột nhiên Hoàng Hy Tiết giả vờ sơ hở để Tôn Hùng lăn mình vào định đánh một quyền thật nặng vào trước ngực địch nhân. Hoàng Hy Tiết đã phải khó nhọc mới chụp được chỗ yếu hại của địch nhân thì khi nào chịu buông tha. Tôn Hùng bị nghẹt thở, sắc mặt tím bầm. Những thoi quyền đánh ra dần dần kém sức.

Quần hùng thấy hai người tỷ đấu một cách dã man như hạng đầu đường xó chợ, chẳng còn chi là phong thế chưởng môn hai phái, đều lắc đầu cười thâm.

Tôn Hùng dần dần chóng không nổi, thì bỗng trong đám đông vọt ra một đại hán vung quyền đánh xuống lưng Hoàng Hy Tiết.

An đề đốc vội hét :

- Lui lại ngay ! Không thể hai người đánh một !

Nhưng thoi quyền của người kia đã đánh trúng lưng Hoàng Hy Tiết. Lão đầu quá phải buông tay ra. Tôn Hùng liền xoay mình nhảy lên.

Trong đám đông lại có một người nữa vọt tới cử quyền đánh hán tử cao lớn.

Nguyên hai người này một là đại đệ tử của Tôn Hùng, còn một là con Hoàng Hy Tiết nhảy ra trợ quyền. Lúc này trong nhà đại sảnh biến thành hai đôi đánh nhau.

Những người bàng quan reo hò trợ oai, vỗ tay hoan hô. Thế là tỷ võ giữa chưởng môn nhân biến thành sân khấu diễn kịch, chẳng còn vẻ chi là trang nghiêm nữa.